

Dárek

Trapsavec 2014

calibre 0.9.6

Vážený a milý kamaráde, zveme tě k oslavě padesátiletého trvání naší osady. Akce se koná v sále hotelu Kratochvíl v sobotu..... Cigareta mi překvapením vypadla z pootevřených rtů. Nalil jsem si panáka, posadil se do křesla a zapálil novou cigaretu. „Už kamarádi pomalu stárnem“, broukal jsem si. „A nad svým mládím jen rukou mávnem“. Pitomost, co ? Otrásl jsem se odporem. Každý je přece tak starý, jak se cítí - né? A já se cítím dobře a mám se fajn. Tak jakýpak stárí. Tuhle osadu jsme zakládali krátce po vojně , to nám všem bylo lehce přes dvacet. Já se pak odstěhoval a kluky řadu let neviděl. Je to fakt od nich hezký, že si na mne po tolika letech vzpomněli. Co já jim ale na tu slávu přivezu, říkám si. Nalil jsem si dalšího frťana, zapálil další cigaretu. Přece jim nepovezu nějakou flašku, těch dostanou určitě mraky. Malovat se s nějakou plackou se mi taky nechtělo. To chce něco originálního. Popíjel jsem, kouřil a na nic kloudného né a né přijít. Až později, když už byla láhev pomalu prázdná, jsem na to kápnul. Já jim dám Ilonku.

Ilonku (35, 172, 60, 4) jsem objevil vlani v létě na jezu pod libštejnským hradem. Seděla na lodním pytli obklopená hloučkem vodáků. Vykládala, že se ztratila jakési vodácké výpravě. Je si ale jistá, že se pro ni vrátí a tak na ně čeká už druhý den. Také všechny překvapila tvrzením, že přesně nezná jméno řeky, po které připlula, natož hradu, který se jí tyčil nad hlavou. Ani chvíli jsem nezaváhal a nabídl Ilonce místo ve své kánoji s tím, že se po zmizelé výpravě po řece podíváme. Ilonka byla ozdobou lodi, zvláště když si sundala horní díl plavek. Byli jsme rázem středem pozornosti. K naší lodi často přiráželi zvědaví vodáci. Ptali se na přený čas, na další jez, na počasí. Blahopřáli mi k úžasné dceři, někteří k úžasné vnučce. Brzy jsem zjistil, že Ilonka je opravdu jen ozdobou. Neuměla pádlovat, neuměla postavit stan, rozdělat oheň. Neměla také žádné peníze, ani žádné doklady. Nad vším jsem mávl rukou a Ilonku si následně nastěhoval do svého bytu. Nesměla ovšem

na nic sahat, nic dělat. V kuchyni byla nemožná, pračce naprosto nerozuměla, žehlení jí nešlo, úklidové práce přímo nesnášela. V něčem přece jen ale vynikala. Byla stále, kdekoli i kdykoli při chuti. Byla nenasytná, přímo posedlá sexem. Její perverze neznala hranic, vše pro ni bylo naprosto normální a zcela běžné. Byl jsem jí nadšen a všichni známí mi ji záviděli. Po necelém roce soužití s Ilonkou mi lékař vzhledem k mému pokročilému věku doporučil změnit alespoň trochu styl mého života. Ovšem chci-li tady ještě nějaký ten pátek být. Rozhodl jsem se tedy k tomu tvrdému, ale nutnému kroku. Myslím tedy k tomu, darovat Ilonku někomu jinému. Z komory jsem donesl Ilončin lodní pytel, nacpal do něj její svršky a sdělil jí své rozhodnutí. Ilonko, budeš se stěhovat!

V ten sobotní podvečer jsem po mnoha letech opět viděl své kamarády. Šerifa, Ábela a Toníka. Tři ještě statné chlapy, osmahlé brdským sluncem, ošlehané brdskými větry i dešti. Jejich vlasy i vousy byly bílé jako čerstvě napadaný brdský sníh. Dvakrát až třikrát rozvedení, ostrílení brdští supové. Můj odhad, který se týkal darů k výročí, byl naprosto přesný. Na stole se kupily naivní malůvky na smrkových, březových a nevím ještě jakých plackách. Přístup ke stolu byl zatarasen bateriemi lahví. Můj vstup do sálu s krásnou Ilonkou a nadtým lodním pytlem vzbudil rozruch. Oslavenci zvědavě pohlíželi střídavě na loďák a pak na Ilonku, kterou svlékali zhýralými pohledy. „Ahoj kamarádi,“ zvolal jsem hlasem plným dojetí. „Rád Vás opět vidím a tohle,“ postrčil jsem Ilonku s lodním pytlem ke stolu, „tohle, je teď Vaše.“

Zlomení bolem a zármutkem, oznamujeme všem kamarádům, že na svůj poslední vandr odešel náš šerif... Cigareta mi překvapením vypadla s pootevřených rtů. „Ty vole, šerif zemřel krásnou smrtí. Ta Ilonka musí bejt ale d’ábel! Stěhuje se teď ke mně,“ připsal mi na šerifovo parte osadník Ábel. Nalil jsem si panáka, zapálil další cigaretu a posadil se do křesla.

Strašnický krematorium praskalo ve švech. Tak Ábel to už má taky za sebou. Pevně jsem stiskl pravici poslednímu z trojice brdských matadorů, Toníkovi. „Ty vole, představ si , že Ábel zemřel ve vířivce s Ilonkou na klíně! No, krásná smrt, co říkáš?“ „Jo, krásná smrt Toníku. Hele slyšel jsem, že se k tobě Ilonka nastěhovala. Je to pravda?“ Přikývl. Blahem a štěstím mu zářily oči.

Z poštovní schránky jsem vyndal typicky brdský občasník Brdská vločka a zběžně jej prolistoval. „Sebevražda známého brdského trampa Toníka,“ hlásil palcový titulek. Cigaretu mi překvapením vypadla z pootevřených rtů. Nalil jsem si panáka, zapálil si další cigaretu a posadil se do křesla. Článek pokračoval. Dopis sebevraha na rozloučenou: Ilonko, stále Tě miluji!

Z rozjímání mne vyrušil domovní zvonek. Odklopil jsem krytku dveřního kukátka. V zorném poli stál lodní pytel!

Miroslav Wandri Neuvirt

3. místo v kategorii Próza nad 23 let
Trapsavec 2014